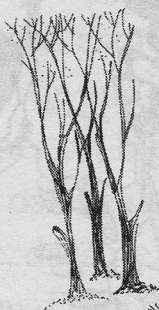

SNOAVE SAU POVEȘTI POPULARE
(1879)

CUPRINS

SNOAVE SAU POVEȘTI POPULARE (1879)

LUPUL PÂRCĂLAB	5
BOIANGIUL ȘI SNOVOSUL	10
IEFTIN ȘI SCUMP	14
VULPEA FIROSCOASĂ	17
BUCATELE AFUMATE	20
DESCOPERIREA HOȚIEI CU PAIELE	25

POVEȘTI MORALE (1886)

ISPRAVNICUL POCĂIT	31
COPILUL CEL ISTEȚ	40
ARICIUL ȘI VULPEA	50
ȚAPUL ȘI ȘARPELE	56
GAZDA NOROCULUI	59
CÂINELE LENEȘ	59
BOGĂȚIA ȘI VESELIA	70
JUDECATA VULPEI	77

DIN PERIODICE

NEGUȚĂTORUL ȘI CHIRIGIUL	86
POPA, CĂLUGĂRUL ȘI TURCU	95
FINUL POPII	100
MIERLOIUL ȘI SCATIUL	102
DOI NECUNOSCUȚI	106

LUPUL PÂRCĂLAB

Era iarnă. Pământul se acoperise de zăpadă. Se zicea că ninsoarea ce căzuse era de patru palme domnești. Era una din ierbele cele mai grele. Lupul, flămând, ieșise din pădure și ținea poteca. Mergând pe cărare, se întâlnește cu un asin. Vederea pradei sale atât îi ațâțase pofta de mâncare, încât îi lăsa gura apă; mai cu seamă că nu-i știa de rost de vro trei zile.

- Stai să te mănânc, blestematule, că iacă sunt lihnit de foame.

- Ce mai treabă; parcă altceva mai bun n-ai de făcut, răspunse asinul. Că a să mă mănânci, știi; ești bun de una ca aceasta. Dară ce a să alegi din mine, un biet dobitoc slab, prăpădit de boală și osteneală? Deocamdată îți vei momi a foame, dară pe mâine?

- Bun e Dumnezeu. Dacă mâine nu voi da peste vreun vânat, găsesc eu poimâine, și de foame nu mă lasă el să mor.

- Așa este. Însă nu este mai bine să ai în

toate zilele cu ce să-ți împli bărdăhanul, și fără să muncești?

- Ba da, se grăbi lupul a răspunde; însă eu nu știu alt meșteșug decât pe acela ce l-am învățat.

- Eu cunosc un altul. Și dacă vei binevoi, n-ai decât să mă ascuți și te încredințez că vei scăpa de lipsă și de foame. Aș fi voit să mă folosesc eu de ceea ce am să-ți spui; dară eu nu știu de ce toate dobitoacele râd de mine. Și dacă urechile îmi sunt lungi, alte animale au coade lungi, boturi lungi, coarne, și cu toate astea ele nu sunt așa de râs ca mine.

- Ia lasă astea și dă mai iute de spune, că n-am timp de pierdut.

- Ascultă. Pârcălabul din satul nostru a murit; toți sătenii ar voi să fie pârcălabi, și din aceasta tot satul este învrăjbit. Mai bucuros ar alege pe un străin decât pe unul din ei. Și, ca să-și împlinească dorința, mă trimise pe mine să aduc pe oricine voi întâlni. Dumnezeu mi te scoase în cale și eu te povățuiesc să nu mai întârzii și să vii cu mine.

- Și ce bine poate să-mi aducă aceasta?
întrebă lupul; tu îmi ziseși că voi scăpa de
neajunsul foamei.

- Tocmai această. Pârcălabul, după cum
se știe, este capul satului. Oițele, mielușei,
găinile, purceii, toți sunt sub ascultarea lui.
Pe fiecare zi vei putea alege câte una pentru
prânzul d-tale, fiindcă pârcălabul nu este el
așa degeaba pârcălab.

- Dacă este așa, te ascult, aidi să mergem.

Și porniră amândoi spre sat; asinul înaintea și lupul după dânsul; asinul se tot uita înapoi și lărgea pasul; lupul, plin de bucurie, cu mațele chiorăinde și mândru, îl ținea de scurt și mergea aproape de măgar, spre a nu-i scăpa din ghiare un așa chilipir.

Abia ajunseră la marginea satului și asinul o rupse d-a fuga; lupul după el. Țăranii, văzând că intră lupul în sat, săriră cu mic cu mare, cu ciomege, cu topoare, cu bulgări, dădură chiote, îl loviră și luară pe lup în goană cu câinii.

Cât p-aci să-i rămâie pielea p-acolo; de chiu, de vai, scăpă de moarte, dară huiduit, lovit și cotonogit.

Nici nu prinse de veste când ajunse în pădure peste nămeți și troiene, ostenit, de era să crape fierea în el. Aci cugetă el că trebuie să se odihnească puțin.

Tocmai p-atunci un călugăr, care se întorcea la schitul unde era închinat, trecea prin pădure și, văzând lupul flămând, alergând cu limba scoasă de un cot, de frică,

luă rasa în cap, se făcu ghem și se culcă pe zăpadă.

Lupul crezu a fi găsit cel mai nemerit loc de odihnă, punându-se pe această buturugă pârlită, după cum o credea el că este, și începu a-și imputa zicând:

- Moșii mei pârcălabi n-au fost, tată-meu, asemenea n-a fost pârcălab, cine mă puse pe mine a crede că eu aș fi bun de o asemenea slujbă? Rămăsei și nemâncat! Crap de foame și de osteneală. N-are cine mă lua de coadă, și să mă învârtească și să mă învârtească, până mi-o rupe și coada; încai să mă aleg cu atât.

Călugărul n-așteptă să mai zică încă o dată lupul ceea ce credea el că-și spune numai lui însuși și făcu tocmai precum se temea lupul că nu a să se găsească nimeni cine să-i facă și ăst neajuns.